

20.457

Handwritten text, possibly a title or reference, including the number 3^a.

Handwritten text, possibly a name or date, including the number 11^a.

Foll. 20.457

DISCEPTATIO PUBLICA

DOGmata Religionis aliqua,
Scholae placita nonnulla,

SELECTASQUE

Historiae Ecclesiae propositiones complec-
tens, exantlatos anno uno labores,

H A B E N D A

A. D. VINCENTIO MARTINEZ, ET MARTINEZ,
in Orcellensi Collegio Seminario Immaculatae
Deiparae Sacrae Theologiae
candidato.

CUI PRAESES ADERIT

Dr. D. FRANCISCUS GARCIA,

ET VERDÚ,

In eodem Seminario Philosophiae olim, modo Sa-
crae Theologiae Professor.

PALAESTRAM ORIOL. TEMPL. SS. VV.
JUSTAE, ET RUFINAE.

Die mensis anni Domini
M.DCC.LXXVI.

Murciae: Apud PHILIPPUM TERUEL:
Via Lintearia.

DISCEPTATIO PUBLICA

DOGmata Religionis Aliqua

Scholae Placita Nonnulla

SELECTAE

Historiae Ecclesiae Propositiones Complec-

tens, ex

D. O. M.

HABENDA

Principium Deus ipsum: In principio Deus ipso,

Et post principium, principioque prius.

Principium sine principio est: A principio isto

Principium capiunt omnia principia.

ET VERBUM

In eodem Seminario Philosophiae olim, modo Sa-

ctae Theologiae Professor.

PALAESTRA ORIOI. TEMPI. SS. VV.

IUSTAE, ET RUINAE.

anni Domini

mensis

Die

M.DCC.LXXVI.

~~.....~~

Municia: Apud PHILIPPUM TERRUM:

Via Lincaria.

AD LECTOREM.

EGO vero, Lector mihi humanissime, litterarum ferias vidi festinantes, & vix in memoriam proprium absolvere pensum. Ergo calamum in manum, ac properè eum properare. Et ecce tibi anniculum munus vigiliis nostris, sudoreque comparatum, quo & datam tibi vere praeterito fidem liberamus, & carissimi nobis, infulatique capitis, quod & colimus, cujus & laeti paremus imperio, exequimur jussa. Propositiones eodem sunt appinctae ordine, quo elapso anno, nisi quod Historica cujusque tractatus

A

adser-

adserta in unum corpus ad ultimas
libelli oras locandum reliquimus. Si
methodus arrideat, atque

*Siqua manent, meliora putas: Tu candi-
de Lector*

*Quod speres; Autor quod vereatur,
habet.*

DEI

DEI SCIENTIA.

ECCLESIAE DOGMATA.

- I. **E**ST in Deo omnis plenitudo scientiae, cujus nomine venit permanens, perfectissimaque cognitio intellectiva nulla agitata haesitatione, cuique neque error subesse, neque fluctuatio valet.
- II. Semetipsum Deus perfectè cognoscit, imò comprehendit.
- III. Creaturam nullam offendet vel possibilem, sive futuram, seu præteritam, neque extantem nunc, quae Dei subterfugiat scientiam.
- IV. Neque latent divinam scientiam futura quaelibet contingentia, & conditionata.
- V. Intimas quoque creaturae rationalis cujusque scrutatur cogitationes, & peccatâ quaecunque.
- VI. Ast tam aperta praescientiae divinae asseveratione consurgit contingentium necessitas? Interit arbitrium? Absit. Et videas hinc gentis nostrae dedecus Priscilianum, Joannem Hus, hujus furfuris ceteros pessimè ratiocinari.

SCHOLAE PLACITA.

I. **S**ummam Dei scientiam ex ipsius immaterialitate aptissimè derivat carissimum nobis caput Angelicus Thomas.

II. Non adhaereo Vasquesio veram, ac propriè dictam scientiam Deo deneganti. Nihil enim est cur cognitionem suorum attributorum, ac rerum creatarum scientiam non adpellet, & praestantissimum attributum.

III. Est verò divina scientia, ne virtuali quidem intercedente distinctione, intellectus ipse divinus: re autem est ipsa Dei substantia connotans intelligibilia objecta, ex quorum diversitate nomina sortitur *practicae, speculativae, liberae, necessariae, visionis*, cet. de quibus cum volueris.

IV. Videt Deus cuncta in se, ut in incommutabili ratione rerum intelligibilium: minimè verò in rebus ipsis.

V. Futurum quodlibet, etiam contingens & liberum, futurum dici non patitur, nisi decreto Dei fore statuat.

VI. Neque ex divina essentia ante decretum, neque ex supercomprehensione, ut ajunt, caussarum secundarum, neque ex relicta sibi causa secunda, neque ex decreto ut futuro praecognito, neque ex veritate propositionum, sive formali, seu objectiva, haurit Deus futurorum notitiam.

VII. Noscit futura Deus in decreto ea determinante: rectius: in ejus essentia decreto determinata.

VIII. Futura quaelibet conditionata contingentia, disparata licet, à Deo etiam cognoscuntur quam certissimè.

IX. Cognoscit ea quoque Deus in decreto suo, quod absolutum nostri vocant prout Deum respicit, conditionatum verò prout objecta connotat.

X. Intelligi haec quoque volumus de futuris naturalibus.

Nec

XI. Nec in alio videt Deus mala culpae, quam in suo decreto, seu praedeterminatione actus, cui adnectitur peccati malitia.

XII. Futura quoque ordinis supernaturalis status naturae innocentis in eodem ipso decreto à Deo praevidentur. In eo ergo perseverantiam conspexit Angelorum.

XIII. In his omnibus propugnandis ne hilum quidem discedimus à gemina Theologorum lampade Augustino, & Thoma. His si plus detulisset Molina, nec novitatis illicio captus inventum *scientiae mediae* propalasset, nec tot excitasset tragoedias, nec doctrinae suae proscribendae praesentissimum discrimen attulisset.

DEI VOLUNTAS.

ECCLESIAE DOGMATA.

I. **V**oluntatem in Deo agnoscunt quotquot caelestem Patrem quotidie orant: hanc fides praedicat, hanc commonstrat ratio.

II. Non tantum seipsum diligit Dominus, sed & creaturas suas amore prosequitur.

III. Perfectissima est in Deo opposita necessitati libertas, eaque in creaturas fertur, quidquid infidelitatis tenebris obvolutus Aristoteles in animum induxerit.

IV. Jansenius, Quesnellus Trickius, & pestes ejusmodi cavillationibus suis aliud nihil praestiterunt quàm ut firmius teneamus, Deum voluntate antecedenti omnes velle homines, nemine prorsus dempto, salvari.

V. Vitam Christus fudit, vera, ac sincera voluntate mortem oppetiit, eamque Patri obtulit pro totius humani generis reparatione, ac aeterna salute. Permultos tamen mortis ejus beneficium non recipere, fides tenet catholica. Ergo redemptionem, ejusque fructum, Au-

gus-

gustino, Prospero, Thoma, ac Tridentinis PP. erudientibus, adcuratè distinguentes, nulla novatorum cavillatione percellimur.

VI. Numquid & pro mulieribus illibatus Jesu sanguis effusus est? Ita quidem, stultissime Plata.

VII. Pro cunctis quoque Christus Patrem deprecatus est. Contrarium Angelico Soli addicere, nodum profectò est in scirpo quaerere. Merito igitur temeraria Duacensium Censura Vaticano fulmine attrita.

VIII. Verum qui pro daemonibus & damnatis Christum cruci ad fixum, aut Patrem orasse putat, tenebris is depascitur.

IX. Vi voluntatis salvandi omnes, cunctis in communi praeparat Deus auxilia generalia ad salutem sufficientia.

X. Dei Voluntatem consequitur Justitia, quam ei denegare grande piaculum foret, de ea dubitare dementia.

XI. Summam in eo lucere Misericordiam, summa nostra miseria letabunda experitur.

SCHOLAE PLACITA.

I. **S**ola propria & increata bonitas divinam primò movet, ac terminat voluntatem.

II. Omni quo potest conatu, omni qua potest necessitate, & specificationis, & exercitii, in propriam fertur bonitatem divina voluntas.

III. Nuncupatur Dei voluntas alia *signi*, alia *beneplaciti*; *antecedens* alia, alia *consequens*, sortitur haec semper effectum suum, antecedens verò non item.

IV. Dei voluntatem antecedentem circa omnium salutem, veram, propriam, ac sinceram dicere haud verebor.

V. Voluntas isthaec dicitur conditionata non à conditione quae ab hominum pendeat libertate, sed quae in Creatoris arbitrio sit posita.

VI. Singulis hominibus moralem agentibus vitam auxilia ad salutem sufficientia confert Deus, prout cujusque exigit natura, proutque loci ratio temporisque postulat.

VII. Praedeterminavit ab aeterno Deus cunctas actiones nostras liberas supernaturales, & bonas, & malas, non eodem tamen modo.

VIII. Divinorum decretorum efficacia non à creatura repetenda est, sed ab omnipotentissima Dei voluntate, quae quaquaversum arbitrato suo hominum animos flectit lenissimè.

IX. Malum nullum quia malum est à Deo adpetitur, seu efficitur directè: malum verò quod naturae dicimus, & poenae indirectè quandoque ab eo caussantur.

X. Nusquam tamen malum culpa à Deo producitur, quamquam ad entitatem ejus non simultaneè, aut permissivè tantum, sed & praeviè & positivè concurrat.

PRAEDESTINANS PROVIDENTIA.

ECCLESIAE DOGMATA.

I. **P**erfectissima reperitur in Deo providentia. Et hinc Stoicorum, Epicureorum, & Genethliacorum parvipende deliria.

II. Nulla est in ordine universorum creatura, vel minima & abjectissima, cujus sedulam non habeat, vigilantissimamque curam.

III. Datur aliqua electorum ad gloriam praedestinatio. Hujus adsertionis gratia, mirum dictu quot, quantaque in Augustinum dictoria, & scommata nebulones quidam evomuerint.

Er-

IV. Erronea est animarum praesistentia, quam finxit hydra haereseon omnium Origenes, & commentitium meritum praedestinationis comparatum ante illarum ad corpora unionem.

V. Dormitavit Pelagius dum praedestinationem pensavit penes praevisa merita, sola liberi arbitrii facultate comparanda.

VI. Nec melioris frugis fuit Semipelagianorum sententia, qui praescientiam fidei, aut bonae voluntatis exordium viribus naturae caussatum, tanquam praedestinationis motivum obtrudunt.

VII. Praedestinatio tam respectu Dei, quam hominum Electorum fixa prorsus est, certa omnino, & immutabilis.

VIII. Si hac quantacumque certitudine libertatem laesam dicas, de grege mihi eris Pelagii.

IX. Cave tamen cuiquam, semota revelatione, certum putes, in albo eum esse scriptum Paedestinatorum.

X. Fidenter fatemur, velle Deum homines quosdam à gloria perpetuo exules, seu extare quorundam destinationem ad mortem, quam Reprobationem adpellamus.

XI. Aeternae damnationis supplicio addicit neminem Deus nisi ejus praevisis sceleribus. Calvinianum dogma dic horrendum, detestabile, blasphemum.

SCHOLAE PLACITA.

I. **P**raedestinatio ad gloriam rectè ab Augustino dicitur: *Praescientia, & praeparatio beneficiorum, quibus certissimè liberantur quicumque liberantur.*

II. Necessaria adeò est Praedestinatio, ut nullus salutem adipiscatur, quin in praedestinatorum sit numero.

III. Praedestinatio ad gloriam electionem illam antecedit quæ est ad gratiam; haec illam subsequitur.

Prae-

IV. Praedestinationem ad gloriam esse in statu naturae lapsae gratuitam omninò , litterae sacrae demonstrant , apertissimè Ecclesiae docent lumina Augustinus & Thomas , atque rationi ipsi reperitur consentaneum.

V. Praedestinationis effectus primarii sunt Vocatio, Justificatio , & Glorificatio.

VI. Non efficax vocatio , & justificatio per peccatum interrupta Praedestinationis quoque sunt propagines.

VII. Ejusdem surculi à nobis in praedestinatiis habentur & felix gratiae usus , & merita inde procedentia.

VIII. Permissio ipsa peccati in praedestinationis effectum ab eo dirigitur, qui mel de petra producit, oleumque de saxo durissimo.

IX. Certum omnino Deo quot , quique salvandi ; utrumque nobis prorsus incognitum , quamquam certò sciamus magnum quidem esse salvandorum numerum, at valde exiguum , si cum damnandis conferatur.

X. Possumus variis ab Scriptura & Patribus mutatis signis aliqualem nostri à Deo praedilectionis conjecturam habere.

XI. Reprobatio alia est *positiva* , *negativa* alia. Illa est actus, quo reprobis infligenda poena decernitur. Haec autem non in nuda electionis negatione consistit , sed in divinae voluntatis actu , quo permittere vult Deus , aliquos propria à gloria deficere culpa , & propter culpam damnationis poenam infligere.

XII. Negativa reprobatio non in reprobatorum antevivis demeritis , sed in Dei bonitate causam habet.

XIII. Cur hunc autem prae alio negativè reprobet Deus , ejus tantum stat pro ratione voluntas.

XIV. Originalis noxa non est motivum reprobationis eorum qui veterem hominem in baptismo exuerunt.

Dum de praedestinatione agitur , minor

B

eo-

eorum Patrum habenda est ratio, qui flo-
ruerunt ante exortam haeresim Pelagianam,
quàm eorum, qui ipsa grassante, vel jam so-
pita vixere. Plus in hac re quàm PP. grae-
cis deferendum Latinis. At Latinorum om-
nium, quorum in hac controversia major
est auctoritas, princeps est, consensu Theo-
logorum, AUGUSTINUS.

DEUS TRINUS.

ECCLESIAE DOGMATA.

I. **P**Raeter Judaeos, innumeros propemodum hete-
rodoxos à divinitate personas eliminasse, palam
est. Nec mirandum de Judaeis, quibus Deus opportu-
num duxit, arcanum hocce apertè non revelare. Miran-
dum potius de haereticis, quibus novum illuxit testa-
mentum, in quo summa veritas, & per se immediatè,
& per Canonicos Scriptores perspicuè adeò exprimere
dignatus est, ut errare non detur nisi in plena meridie
coecutienti. Ergo si novitatis nos arguant Judaei,
proprio eorum mucrone, veteri nempe testamento, pe-
ribunt. Contra eos, qui è nobis exierunt, & sacris lit-
teris, & PP. traditione, firmum stat hoc mysterium.

II. Atque adversus Transilvanos quosdam humana
homines tumentes philosophia stabimus imperterriti.

III. Dei Filius in aliqua extitit substantia priusquam
à Virgine conciperetur. Corruat Cerinthiana pestis.

IV. Est Deo Patri Filius ab eo genitus, idest, non
adoptione, & gratia, sed generatione, ac natura.

Te-

V. Tenendum & quod consequens fit, Filium hunc naturalem; & Genitori coaeternum eandem habere cum Genitore substantiam, esse ipsi consubstantialem.

VI. Pneumatomachorum, impugnantorum scilicet Spiritus Sancti, nuperi quoque Socini gregales numerum augent. Spiritus, inquiunt nomine frequenter in Scripturis dona, & carismata designantur. Benè habet; at hinc concludere Sanctum Spiritum veram, subsistentemque haud esse Personam, quid est aliud, quam ludere, impiè desipere, allucinari?

VII. Spiritus Sanctus Deus est ipsi Patri, Filioque consubstantialis, seu individuae cum eisdem naturae.

VIII. A Patre, Filioque procedit Spiritus Sanctus. Sublatus jam de medio paries, qui Occidentalem, Orientalemque dividebat Ecclesiam.

IX. Mitti Filium, mitti Spiritum Sanctum, non ex uno loco didicimus. Divinis ergo Personis mitti non decet; quamquam enim Pater, neque à Filio mittatur, neque à Spiritu Sancto, Filius tamen missus dicitur ratione humanae naturae ad homines redimendos; Spiritus verò Sanctus à Patre mittitur, & à Filio. Cave autem, ne eam in divinis missionem agnoscas, quae per imperium dicitur, quaeque arguit in misso inferioritatem.

X. Sunt in Deo Processiones, quas Theologi *ad intra* vocant, quibusque una ab altera procedit Persona.

XI. Nec plures quàm duae dantur Processiones; altera qua per intellectum gignitur Verbum, altera qua per voluntatem spiratur Amor.

XII. Ergo Processio Filii dicenda tibi generatio, secus Processio Spiritus Sancti.

XIII. Personarum divinarum nulla alteram perfectione excedit.

XIV. Pater est in Filio, Filius in Patre, in Spiritu Sancto uterque, in utroque Spiritus Sanctus. Verbo: ad-

serenda Divinarum Personarum circuminsessio.

SCHOLAE PLACITA.

- I. **N**ULLUS acie naturalis ingenii valet Trinitatis
Mysterium percipere, neque fide imbutus il-
lud positiva argumentatione evincere, nec possibili-
tatem ejus reddere manifestam.
- II. Stabilita semel fide, valet hoc Mysterium variis
suaderi congruentiis, & ab errantium argumentis vin-
dicari.
- III. Mysterii hujus notitiam veteris legis Patriarchis,
Prophetis, ac singulari sanctitate praecellentibus con-
cessam fuisse, certum putamus: vulgo tamen Judaicae
gentis negatam credimus.
- IV. Cur sola Filii, non Spiritus processio sit gene-
ratio, nodus est Theologorum torquens ingenia. Quam-
quam autem sententia nulla sit, quae rem planè demons-
tret, ea tamen mihi rem acu videtur attingere, quae
causam reperit, ex quo Verbum per intellectum, Spi-
ritus verò S. per voluntatem procedat.
- V. Sunt in Deo quatuor relationes reales, Paternitas
nempe, Filiatio, Spiratio activa, & passiva, seu pro-
cessio.
- VI. Divinae Personae non propriis donantur existen-
tiis, sed communi essentiae existunt existentia.
- VII. In Deo secundum naturam spectato, seu perso-
nis praeintellecto, absoluta extat subsistentia, qua per
se stat, & subsistit.
- VIII. Tamen praeter subsistentiam absolutam naturae
sunt in Deo tres subsistentiae relativae, & personales.
- IX. Verbum Divinum per se, & *quarto*, ut ajunt,
modo, non solum ex essentiae, & attributorum cogni-
tione procedit; sed & relationum, & creaturarum possi-
bilium, non item futurarum. Spi-

X. Spiritum Sanctum à Patre per Filium procedere, non est cur dicere renuam: nec locutione hac scandalum Latinis Graeci peperere.

XI. Pater & Filius unum sunt, non duo Spiritus Sancti principia.

XII. Monitos tandem volumus de Trinitate disserentes, ut vocabulorum vim, & usum seriò perpendant, quaenamque usurpare, quaenam vitare debeant. Ea propter Romanae, & Apostolicae Ecclesiae definitiones sunt sedulò investigandae; dedecet enim proferre, quae Magistra veritatis non comprobat, sicut ea reticere, quae laudat. Dicam de hoc plura; ac de singularum personarum nominibus non pauca.

ANGELORUM NATURA, ET dotes.

ECCLESIAE DOGMATA.

I. **I**Nter res à Deo productas eminent spiritus mortalitatis concretionis expertes, quos *Angelos* nominamus: quo audito nomine menti occurrit spiritualis quaedam substantia per se completè subsistens, vi intelligendi ac volendi pollens, praestantior homine, at summo Numine inferior. Horum existentia, & sacris litteris, & omnium planè hominum sensu, firmatur.

II. Angeli non ab aeterno, sed in tempore, è manu exierunt opificis Dei.

III. Nedum & se, & Deum, & alios Angelos cognoscunt Angeli, sed & materialium singularium habent notitiam.

IV. Quantavis autem sit eorum intelligendi naturalis vis, futura tamen purè contingentia illorum superant captum.

Et

V. Et peccare, & mereri potuerunt Angeli, quod rei experimento comprobatum est.

VI. Peccato poenae parantur: eas ergo luunt pravi Angeli expulsionem à regno coelorum, privationem gratiae, & inferorum igni additionem, à quo perpetuo, & in aeternum torquentur.

VII. Boni Angeli ad haec inferiora secundum conditoris nutum ministranda mittuntur quandoque.

VIII. Maximo homines ab Angelis cumulamus beneficio, vigilantissima nostri nempe custodia. Eorum in hoc impensa officia narrabo.

SCHOLAE PLACITA.

I. **T**Anquam probabilior eorum tenenda est sententia, qui Angelos existimant una cum rebus corporeis à Deo fuisse creatos. Haudquaquam iudices, sententiam hanc ad fidem spectare.

II. Neque ad fidem attinet vulgaris opinio tenens Angelos in Empyreo fuisse creatos; imò illi poterit quisque impunè refragari.

III. Angeli extensione nulla corporea suapte natura praediti sunt, nec materiam ullam, etsi spiritualem fingas, induunt.

IV. Subtilissima quoque corpora naturaliter unita, qualia eis tribuerunt Platonici, nesciunt omninò. Hanc oppugnare adsertionem praecipis mihi temeritas.

V. Possunt Angeli corpora adsumere, in eis tamen opera vitae verè non exercent.

VI. Sunt Angeli non ubique, sed in determinato loco: cave verò fingas, corporum eos more existere per extensionem.

VII. Angeli ab uno in alium possunt transire, transeunt imò, locum. Audies me de hoc plura nec injucunda narrantem.

An-

VIII. Angelos praetervolant secreta cordium: non tamen Theologis comperta hujus ignorationis causa.

IX. Mens Angelica se ipsam semper actu cognoscit: cognoscit quoque semper ex naturalibus Deum.

X. In Angelis sanctis Deo potentibus, quemadmodum judicii flexibilitas, ita & voluntatis nutatio desideratur frustra.

XI. Se ipsos quoque Angeli cuncti necessariò diligunt: in ceteris omnibus existunt liberrimi.

XII. In prima sui conditione receperunt Angeli naturalem beatitatem, supernaturalem non item.

XIII. Opus eis erat auxilio gratiae ut in Deum supernaturalis beatitudinis objectum potuissent converti.

XIV. Compertissimum puto, gratia sanctificante Angelos donatos fuisse, antequam ad beatitudinis pervenissent terminum.

XV. Non ita compertum, eam in sui creatione accepisse, etsi probabilius id mihi adpareat.

XVI. Quot suam instantibus compleverint Angeli viam, audies è suggestu. Si verò nervos ingenii exeras omnes, nunquam in primo instanti peccare potuisse, commonstrabis.

XVII. Peccaverunt itaque Angeli apostatae, non omissionis, sed commissionis peccato, quod quidem superbiam fuisse dicimus.

XVIII. Exploratum theorema est, non tamen ad fidem spectans, inferni ignem materiale esse, & corporeum.

XIX. Aeternis vinculis hujus ignis Deus adligavit Angelos, ex eo accipientes poenam, quòd ea conjunctione non sint, ubi volunt; ubi nolunt verò existere cogantur.

XX. Loquuntur ad invicem Angeli, seu superiores inferioribus, seu inferiores superioribus, seu omnes Deo.

XXI. Angelorum exercitus novem ordinibus continentur:

tur : novem hi ordines tribus Hierarchiis clauduntur. Quid ergo de Thalmudistarum distinctione in Mazaloth, El, Legion, Rihaton, Chirton, & Gistera? Apage aniles fabulas.

XXII. Quantum boni Angeli ad salutem animarum excubant, tantum mali habent de illarum exitio sollicitudinis, & negotii : sicut ergo à Deo custos Angelus hominibus deputatur, ita & à Daemoniorum Principe malus delegatur.

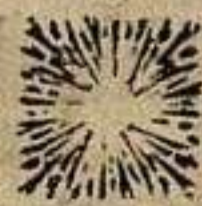
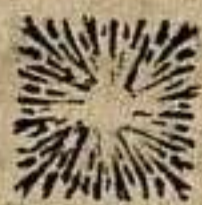
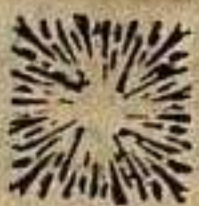
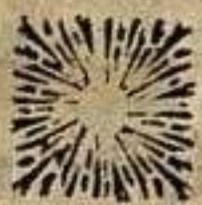
XXIII. Naturalis virtus Daemonis prodigia, ac portentosa plura efficit, quae tamen mira non essent, ni rerum nos ratio lateret.

XXIV. Homines etiam improbi mirabilia quandoque Daemonum ope patrare possunt, eorumque praestigia rectissimè permittit Deus : quin rectissimè per ipsos vera operatur miracula.

XXV. Mirabilia Dæmonum à Dei mirabilibus pluribus distinguntur characteribus.

XXVI. Miracula omnipotentis dextra patrata verae religionis sunt nota & character, nec Deus talia per Cacodaemonem operari in argumentum erroris potest, vitiorumque commendationem.

XXVII. Artes magicas profiteri, atque exercere maximum est, ac detestabile scelus. Videsis non illam nos magiam exagitare, per quam arte, vel naturali scientia plura praeter consuetum, ac omnibus compertum naturae ordinem efficiuntur.

CREA-

CREATIO CAELI, ET TERRAE.

ECCLESIAE DOGMATA.

I. **O**Mne aliud à Deo, qualiscumque sit naturae, ab eo tanquam ab efficiente causa procedit.

II. Deus cuncta, non ex praejacente materia, sed é nihilo produxit: ergo creavit.

III. Non praeterierunt infinita durationis rerum creatarum spatia, sed omnia fuerunt à Deo in tempore condita.

IV. Animus hominis incorporeus est, atque spiritualis naturae. Vah! Materialistae saeculi nostri fatale exitium, atque Epicuri de grege porci.

V. Anima rationalis non moritur simul cum corpore, sed perpeti vita fruitur.

VI. Certissimum, atque catholicum est Dogma, cui nefas refragari, animum hominis non ex semine, aut traduce corporea propagari.

VII. Spirituales animae non sunt creatae ante corpora, atque in ipsa ob perpetrata crimina ex altissimo domicilio depressa.

VIII. Quicumque animarum de uno in aliud corpus, sive circulum, revolutionemvè Platoniam propugnant, vanitates, insaniasque falsas nobis venditant.

IX. Fuerunt primi Parentes immortales, ita ut si in sanctitate mansissent, mortem vidissent nunquam.

X. Immortalitas primi hominis gratiae erat beneficium, non naturae conditio.

XI. Fuit Adam universorum hominum primus, à quo gentes omnes per universum terrae orbem sunt propagatae.

XII. Patrati criminis Adam poenituit, & salutem aeternam est consequutus.

} C

SCHO.

SCHOLAE PLACITA.

- I. **C**Reare ita Divinitatis virtus & character est, ut creaturarum nulla ad eam dignitatem, aut potentiam valeat attolli.
- II. Mundus reipsa unicus existit, plures tamen possibiles non inficiamur, qui Omnipotentis jura tuemur.
- III. Si de anni tempestate, qua Deus tam praeclarum opus molitus est, ariolari licet, id verno tempore contigisse credimus.
- IV. Perfectus usque adeò è Dei manu prodiit mundus, ut nihil ei desit, quo numeris omnibus sit absolutus.
- V. Sex dierum spatio, quemadmodum candidè, & perspicuè docet Moyses, non unico temporis momento, rerum omnium formationem complexus est Deus.
- VI. Creavit Dominus hominem ad imaginem suam, quae in facultate intelligendi, & volendi, & in arbitrii libertate consistit.
- VII. Adam non infantili aetate, sed juvenili robore ab initio conditus fuit: non Pygmaeus, non Gigas.
- VIII. Nec primorum Parentum corpus Androgynum fuit, viri, scilicet, simul & foeminae ad latus haerentium.
- IX. Quae de productione Evae cap. Geneseos II. narrantur, non parabolicè, non translàtè, sed litteraliter, & historicè dicta, tene.
- X. Paradisus, felix innocentis Adae habitaculum, locus corporeus est in orbe terrarum, non tota terra.
- XI. Existit & nunc Paradisi locus; ast nomen cum amoenitate perdidit.
- XII. Etsi in transgressione protoparentum plurimum fuerit peccatorum complexio, fuit primum tamen, & radix ceterorum superbia.

UL-

*ULTIMUS HOMINIS FINIS, ET
Beatitudo.*

ECCLESIAE DOGMATA.

I. **I**N solo bonorum fonte, pelago, caussa, Deo, Beatitudo stat nostra: illum extra qui quaerunt, inexplebili beatitudinis premuntur ardore.

II. Desperandum avaris, ambitiosis, politicis, libertinis, stoicis, felicitatem in divitiis, in honoribus, in gloria nominisque fama, in dominatu, in corporis oblectamentis, in virtute etiam requirentibus.

III. Figmentum est, & anilis fabula illud mille annorum à Cerintho excogitatum regnum, & à Papia, licet tolerabilius, inductum.

IV. Nec ad minimum tempus exutis corpore animabus Dei visio, & gloria differtur, nulla modò ipsae conspersae sint macula.

V. Animarum sanctarum beatitudo in perpetuas est aeternitates duratura.

VI. Nullo sunt in coelo conspurcati peccato Beati, nullo amplius conspurcabuntur.

SCHOLAE PLACITA.

I. **O**Mnibus suis actionibus finem praefigit homo, modò humanae illae sint.

II. Agentia singula si pro acquirendo fine laborare dicas, non morabor, tantummodò rationalia inter & ratione carentia aequum statuas discrimen.

III. Impossibile omninò est, quod homo in plura, tanquam in totales, adaequatosque suae actionis fines, simul semelque feratur.

IV. Quaecumque advertenter concupiscit homo , in finem ea ultimum , seu actu , seu virtute dirigit.

V. Hominis beatitudinem *formalem* in Dei illapsu humanae animae intra essentiam haud consistere reperies.

VI. Nec in increata Dei visione creaturae illa communicata stare potest.

VII. Ad metaphysicas tricas venire , si cupis , statumque beatitudinis , ejusque essentiam Scholasticorum forfice libeat discindere , constanter adseremus , hanc in pluribus haudquaquam esse sitam actibus.

VIII. Hinc , dum pro voluntatis & intellectus operationibus luctam cernimus , huic primas committimus , in ejus actu felicitatem locantes.

IX. Deum intuentibus jucunda plurimum , & quoad speciem , & quoad exercitium , est amandi necessitas.

X. Jucundissima quoque donantur peccandi impotentia : usque adeò Deo viso , & amato adhaerescunt.

XI. Qui vel ipsum habituale peccatum cum beatitate componat , alter mihi erit Achilles.

XII. Gaudent propria beatitudine Sancti , qui eam se non posse perdere sciant , ejus ita exigente natura.

XIII. De dotibus , quibus animae cumulantur Beatorum , de his quibus eorum ornantur corpora , de ipsorum quoque Aureolis , nostram experire , si lubet , in eo navatam operam.

HOMINUM OFFICIA.

ECCLESIAE DOGMATA.

I. **P**ollent adhuc homines Adae posterii liberi arbitrii facultate , seu libertate indifferentiae.

II. Ad merendum & demerendum in statu naturae lapsae,

sae, requiritur in homine libertas à necessitate, non sufficit libertas à coactione.

III. Non ad libertatis spectat essentiam, posse peccare: id creaturarum inest libertati ob illarum imperfectionem.

IV. Liberi arbitrii indifferentia sub Deo motore non perditur, nec merè passiva est. Haec contra Lutheranos fulmine postratos à Tridentino.

SCHOLAE PLACITA.

I. **V**oluntarium rectè audit: *Quod est à principio intrinseco cum cognitione finis.*

II. Cum voluntarium perfectum dicis, non ais liberum: non enim idem utrumque.

III. Poteris actus à voluntate imperatos, non elicitos, cogere, aut externa vi remorari.

IV. Quos actus à voluntate violentiam perpessa extorseris, involuntarii sunt penitus.

V. Quae autem actiones, impellente metu, fiunt, simpliciter sunt voluntariae, involuntariae secundum quid.

VI. Concupiscentia quae dicitur antecedens, voluntarium caussat potius, quam perimit: quanto autem ipsa fortior est, tantò libertati detrahit.

VII. Ignorantia si actum praecesserit, erit ille involuntarius; si consequatur, voluntarius; si concomitans illa fuerit, actum dicimus non voluntarium.

VIII. Haec nobis arridet ab Ang. Doctore tradita libertatis elucidatio: *Vis electiva mediorum servato ordine finis.*

IX. Vera libertatis essentia, non in sola stat immunitate à coactione, sed in indifferentiae libertate.

X. Nec vel centum boum jugis voluntatem necessa-
riò

riò movebis indifferenti stante , ancipiteque iudicio.

XI. Voluntatem malum sub mali ratione adpetere , efficiens , cum ab occasu nascatur Titan.

XII. Voluntas in actione ponit intellectum , hic illi objectum adponit.

XIII. Prima , essentialisque actus humani bonitas , seu malitia , ab objecto quoad mores spectato est desumenda.

XIV. A circumstantiis quoque pensanda est humani officii natura , à fine praesertim , quo allicimur , atque movemur.

XV. Circumstantiarum quaedam diversam tribuunt actioni ab objecto moris naturam ; quaedam bonitatem , seu malitiam augent , minuuntvè intra eundem ordinem.

XVI. Actus ex objecto simul & fine bonus , ab illo essentialem sumit bonitatem , ab isto accidentalem. De actu malo idem esto iudicium.

XVII. Sordescit actio , si malitia vel indirectè tantùm adpetatur : contra non erit illa proba , nisi bonitas sit directè concupita.

XVIII. Intentio recta ex prava electione foedatur ; haec ex illa non haurit honestatem , ejus tamen nequitia minuitur.

XIX. Actus humanus duplicem bonitatis , seu malitiae speciem valet adipisci , dummodò ex objecto una , ex fine altera proficiscatur.

XX. Actio natura bona , si pravus finis una causa est ejus electionis , omni ex parte polluitur.

XXI. Quod si finis in causa tantùm non est ut eligatur , & bonitatis , & malitiae sortietur speciem.

XXII. Actus secundum speciem indifferentes vix unus negat ; at in individuo , etiam injectis unguibus , invenies nullum.

Ut

XXIII. Ut voluntas humana recta sit, opus est Divinae conformetur *in voluto*, quod ajunt, *formali*, secus *in materiali*, ni Dei innotescat praeceptum, prohibitivè.

XXIV. Externum opus nihil per se addit decoris, aut turpitudinis interiori voluntati in rem honestam, inquamve deliberate vergenti: nec pensatur apud Deum ex officio, sed ex animo praemii dignitas, vel supplicium.

Benè habet Haereticos longo Dogmatum agmine vicimus, Scholasticasque disceptationes suo quamque situ locavimus. Reliquum est ut Historica adserta tandem calamus exprimat, quae in extremam paginam eo sunt fine relicta, ut uno sub aspectu tibi cuncta observarentur: Ea inter Patrum Antenicenorum texitur apologia, qui divinae Traditionis custodes locupletissimi cum sint, tetro tamen Arianismi commate notati sunt. Singulis propositionibus suum constare, exactumque concedi locum, liquidò tibi adparebit, si superiorum ordinem, quorum haec distributionem adfectant, animo serves, sin minus, erit

CEN-

CENTO HISTORICUS.

I. **J**anseniana est, Janseniique sensum tenet sequens enuntiatio: *Semipelagianum est dicere, Christum pro omnibus omninò hominibus mortuum esse, aut sanguinem fudisse.*

II. Monachus Goteschalch, dum tanquam Praedestinatianus audiit, nedum Augustini causam suscepit, imprudenter licet, defendendam, sed errores sibi imputatos docuit revera.

III. Nulla fuit, Augustino superstite, in Monasterio Adrumeti Praedestiniana haeresis.

IV. Neque sub Caelestino I. erupit in Galliis Praedestinianorum secta.

V. Credimus, Lucidum quemdam V. saeculo fuisse praedestinianum, & fortè quosdam obscuri nominis paucos; verùm nusquam in apertam haeresim erupit aliquorum hic error. Tamen sub fictitiae haeresis corio ab ipso usque Parente Augustino ejus lacessimur discipuli!

VI. Et tempus deesset nobis, & charta, si vel nomina appingeremus eorum, qui in SS. Trinitatis Mysterium impias acuerunt linguas. Noscis homines. Frustra Arius in Epistolis Ignatii Martyris contra Verbi divinitatem quaeret patrocinium: ea illis firmatur.

VII. Epistolae S. Ignatio ascriptae, ad Ephesios nimirum, ad Magnesianos, ad Trallianos, ad Romanos, ad Philadelphios, ad Smyrnaeos, & ad Policarpum, ab Usserio ex vetustissimis Codicibus Anglicanis, dein ab Is. Vossio ex Florentino restitutae Sancti Martyris habent salivam.

VIII. S. Martyr Justinus, tum in apologiis pro Christianis, tum in dialogo cum Triphone, aeterni Verbi divinitatem & affirmavit, & credidit.

Athe-

IX. Athenagoras acerrimi ingenii vir in apologia pro Christianis, nec Arianis favet, nec Sabellianis.

X. S. Martyr Irenaeus Lugdunensium Episcopus divinarum Personarum distinctionem, & Verbi cum Patre aequalitatem dissertissimè propugnavit.

XI. Clemens Alexandrinus tetro Arianismi immeritò notatur commate.

XII. Originem Adamantium à nota Arianismi haud expiare conabimur, qui sciamus, difficillimum esse Aethiopem dealbare.

XIII. Suppar Origini Dionysius Alexandrinus injustè dicitur Ariana dogmata praeformasse, Anomaeorumque impietati semina praebuisse.

XIV. Crederes? Neque M. Athanasio Arianorum debellatori, tanquam de Verbo malè sentienti, Wolzogenii malevolentia pepercit. Ita se gerunt insigniter alucinati, hostes hostibus, victosque victoribus permiscentes.

XV. Symbolum dictum Athanasii genuinum S. Doctoris esse opus, nullo certo efficies argumento: ejus non esse foetum, aegrè mihi commonstrabis.

XVI. Basilius Cappadox litterarum celebritate, disciplinae studio, rectaque vivendi ratione verè Magnus veritatem Catholicam nunquam prodidit: ejus calumniatores quis sine sthomacho audiat?

XVII. Septimium Tertulianum in libro, quem, proh dolor! jam Montanista contra Praxeam scripsit ab Arianismo immunem reperimus.

XVIII. Beatismus Cyprianus Verbi tenuit divinitatem, nec nisi perperam Arianismi insimulatur.

XIX. Lactantius, & Arnobius Christianae Religionis acerrimi vindices siqua protulisse videntur duriora, arduum non erit emollire.

XX. Si Eusebii Caesariensis ita orthodoxiam, sicut

D

eru-

eruditionem possemus in tuto collocare, ipsius abs dubio fides non penderet in ambiguo plerisque damnantibus, absolventibus aliis.

XXI. Liberius Papa uni ex Sirmiensibus Arianorum formulis subscripsit. Ergone in Arianorum numero computabitur? Absit. Non enim tertiae subscripsit, non secundae, sed primae tantum, quae interpretativè saltem Ariana erat.

XXII. Osius Cordubensis, strenuissimus quondam Arianorum debellator, his tandem cessit, illorumque impietati consensit.

XXIII. Sicut nihil nobis Osii apostatia gravius, ita nihil ejus resipiscentiae memoria jucundius.

XXIV. Synodum Nicaenam inter OEcumenica Concilia & tempore, & dignitate principem, Magnus accersivit Constantinus, non inscio Sylvestro Pont. sed ejus accedente consensu, & auctoritate.

XXV. Nicaenorum Patrum agmen duxit Osius toto orbe celebris, qui una cum Vito, & Vincentio Rom. Ecclesiae presbyteris, Sylvestri nomine, cujus fungebantur legatione, Concilio praefuit.

XXVI. Hujus Synodi temporibus insonari coepit vocabulum *Omoousion*, quod rectè, sapienterque Nicaeni Patres ad propugnandam fidem orthodoxam usurparunt, symbolo inseruerunt, & consecrarunt.

XXVII. Providè Catholicorum plures vocem *Omoiou-sion*, quae una tantum interjecta litterula discrepat à praecedenti, rejecerunt, fraudem in ea Arianorum subodorantes.

XXVIII. Ariminensis Concilii Patres, etsi à culpa non sint immunes, Arianæ tamen haereseos labe nunquam fuere inquinati.

XXIX. Uti Synodo Nicaena Filio, ita Constantinopolitana Spiritui Sancto suus est adsertus honos, sua firmata divinitas.

Ce-

XXX. Celebratum Concilium Constantinopolitanum, quod inter Generalia numeratur secundum, Theodosio & Damaso rerum potentibus. At qui Concilium dicas OEcumenicum, cui nec Pontifex, nec ab eo missi Legati praefuere? Nodus hic est, quem solvemus.

XXXI. Symbolum Constantinopolitanum, seu statuta in eo fides semper in Ecclesia recepta, ab antiquo servata fuit.

XXXII. Pugnatum acriter Graecos inter & Latinos de processione Spiritus Sancti à Filio: nec, etsi pluries Conciliorum auctoritate truncatum, potuit ad hanc diem schisma sopiri.

XXXIII. Adversus Foedifragos, quorum tunc ducebat agmen Marcus Ephesinus, declaravit aequo jure Synodus Florentina, juxta de causa Symbolo fuisse adpositam particulam *Filioque*; ut hinc videas, quàm immerito Graeci Schismatis sui causam violatum Symbolum praetexant.

XXXIV. De tempore, quo vox *Filioque* Symbolo est addita, id nobis plura inter incerta compertum: obtinuisse apud nostros Hispanos sexto vertente saeculo. Hinc ad Gallos, Germanosque migrasse, non levis est conjectura.

XXXV. Verùm probabile judicamus, Ecclesiam Romanam hanc Symbolo additionem recepisse Nicolao I. sedente, aut circa ejus tempora.

XXXVI. Tantum abest Joannem XXII. ex cathedra asseruisse piorum animas ante corporum resurrectionem Deum non esse visuras, ut ne tanquam privatus Doctor id affirmarit unquam, in eam licet valde propenderit sententiam.

XXXVII. Lot metu à Sodomitis incusso filias suas eorum obtulit libidini. Num ob id peccati reus? Ejus sciscitanda mens. Si verbo tenus eas obtulit, laudandus est
imò

imò potius. Si animus ei erat verbis standi, haud fuit à peccato immunis, quamquam & animi turbatio, & hospitalitatis studium minuerint foeditatem.

XXXVIII. In eam venit Jansenius insaniam, ut hanc, sin minus verbis eisdem, sensu saltem, proferret adser-tionem: *Ad merendum, & demerendum in statu naturae lapsae non requiritur libertas à necessitate, sed sufficit libertas à coactione.*

XXXIX. Hymnus Eucharisticus *Te Deum laudamus* SS. Ambrosio, & M. Augustino immeritò abjudicatur.

His ventum ad metam. Manum ergo de tabula. Tu au-tem, Libelle, forti sis precor animo, namque

Innumero dicenda tibi sub iudice caussa est;

Arbitrium de te non duo tresve dabunt.

Forsan, & illectus temere damnabitur Autor;

Rarior & Lector quam reprehensor erit.

Vale, Lector, in futurum usque annum.

Vt. Dr. D. Raimundus Albornoz,

G. V. G.

Vt. Dr. D. Thomas Forner,

Col. Rec.

Vt. D. Josephus Emmanuel Balaguer

Cens. Reg.

